

שם הפעילות: מקרים ותגובות לאחר התאבדות של חברה/ה
הכותב/ת: הנוער העובד והלומד, מחלקת הדרכה כלל תנועתית
המרחב הנפשי, באדיבות מועצה אזורית רמת נגב

מקרה	טיפול במקרה
חניך מראה סימני אובדנות/נסייונות אבדנות כגון: חיתוך, דיבור על מוות, נטילת כדורים, משחק עם נשק ועוד.	<ul style="list-style-type: none"> • הרחקת האמצעים לפגיעה • יידוע ההורים • שיחה ישירה עם החניך על התאבדות ושאלת השאלה "אתה חושב על להתאבד?" - במידת ועלה מהחניכים שיש לו מחשבות להתאבד או לשים קץ לחייו יש לדאוג לא להשאיר את החניך לבד עד שמקבל מענה מקצועי ומצוי בהשגחה. • בכל מקרה כזה יש לגשת עם החניך לטיפול בהקדם.
חניך/ים שותים אלכוהול או נוטלים סמים	<ul style="list-style-type: none"> • יידוע ההורים • הצפת הנושא ושיחה עם החניכים על השימוש באלכוהול וסמים • הצבת גבולות • פיקוח ומעקב על שאר החברים בקבוצה ובנעורים
הסתגרות – חניך לא יוצא מהבית, ישן הרבה, לא מדבר ולא רוצה לדבר, מתנתק מהחברים שלו והסביבה, לא הולך לבי"ס, התפקוד היומיומי נפגע	שיחה עם ההורים ניסיון לדבר עם החניך על התחושות שלו, שאלת השאלה – האם חושב להתאבד, הפניה לטיפול
תחושת אשמה גדולה שיכלנו למנוע, שיכלנו לדעת, שאנחנו אשמים במוות.	שיחה קבוצתית שמציפה את הנושא ומדברת על אובדנות ותחושות האשמה הנלוות אליה.
חרדה – היפר ונטלציה, בכי בלתי פוסק, הימנעות, כל מני פחדים שעולים.	לאכול, לשתות, לנשום. לתת משימות לחניכים – לארגן אוכל לשבעה, לעזור לנקות את הבית, להכין חוברת על החניך, להכין מצגת תמונות וכו'. במקרים חמורים יש להפנות לאנשי מקצוע.

<p>פעולה חינוכית וקהילתית משותפת עם גורמי החינוך הרלוונטיים בקיבוץ.</p> <p>שיחה קבוצתית על אשמה במקרה של מוות של מישהו קרוב וספציפית במקרה אובדנות, שיחות אישיות עם "מובילי המחאה" ושיחה איתם על האשמה שהם חשים, הצבת גבולות, שיחה עם הילד המואשם הצפת התחושות והפניה לטיפול במידת הצורך.</p>	<p>האשמה ואף "סגירת חשבונות" – חניך/ים מאשימים מישהו מהקבוצה/מבני הנוער בביס/כל אדם במקרה האובדנות. במקרה קיצוני יותר – מפעילים אלימות על אותו אדם.</p>
<p>לקיים שיחה בקבוצות קטנות ולתת מקום לחשוף את התחושות. להסתייע בדף המסרים המופיע בנספח המצורף</p>	<p>תחושות חוסר משמעות בלחיות את החיים, חוסר אונים מול האובדן</p>

בכל מקרה שמרגיש חריג או מלחיץ חשוב להתייעץ עם מישהו מצוות המרחב הנפשי ולהסתייע בדמויות המקצועיות התומכות במערכת הקהילתית. החלטות שמתקבלות במשותף מצליחות להוות עוגן ומקור לכוח להתמודדות עם מה שמתרחש.